

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:9

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Drs J. van Andel, 's-Gravenhage; Dr B. E. van Arkel, Utrecht; N. Baas, Amsterdam; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr Joh. C. Breen, Amsterdam; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Groenheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, Tiel; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr G. R. Kuiper, Haarlem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; Dr J. C. de Moor, Utrecht; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; Dr J. Thijss, Meppel; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Dr D. H. Th. Vollenhoven, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielinga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:
Prof. Dr V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland en Ned.-Indië f1.50 per jaar.
Advertentiën: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

[SHOUT: Advent. II. — Uit de Schrift: Waarbij? (Luk. 1:18a, en 20a). — Kerkelijk Leven: Mag met een verbeterde bijbel-vertaling langer gedraaid? N. Een oude twistappel. Nog niet aanvaard. Toch geen voorproef? De brochure van Prof. Roderbos, „Ons aller moeder“. Een Chr.-Gerol. stem. VIII. (Slot). — Uit het Politieke en Sociale Leven: Volksinvloed. Literatuur en Kunst: „De Bijbel als boek van Schoonheid“. (Slot). — Zending en Evangelisatie: Stockholm en de Zending. I. — Uit de Buitenlandsche Kerken: Pers-stemmen. — Perschouw. — Boekbespreking. — Kerknieuws.

ADVENT.

II.

Het uitzien van den christen naar het Einde leert hem bidden.

Het „kom, Heere Jezus“ is de roepstem van den Geest en van de bruid. (Op. 22:17).

Maar zonder het ware licht des geloofs blijft de toekomst steeds donker, en is er van een wachten door het geloof geen sprake. Dan is er wel onrust en onvrede; wel het besef van het hier op aarde niet geheel thuis zijn; wel de begeerte naar een betere stad; wel de klaagzang en het treuren over de „vreemdelingschappen“.

Zal er echter over de toekomstverwachting van den christen het ware licht, het Licht, opgaan, dan is het noodig, dat hij die toekomst allereerst zie als overwinning voor zijn Koning en voor de zaak van dien Koning. Dan heeft hij eigen strijd en moeite in verband te brengen met het rijk van den Koning, en heeft hij, hoe zwaar 't soms ook valt, te verstaan, dat alles wat hem overkomt in verband staat ook met het koninkrijk van Christus binnen in zijn hart.

Het roepen van den Geest en de bruid heeft dan alleen werklank in het hart van Gods kind, wanneer hij zichzelf ziet in bond met den grooten Vorst, wiens zaak zegevieren zal. Immers de Geest roept niet om de wederkomst van Christus, omdat het onze zaak geldt, maar omdat het gaat om de zaak van God zelf.

En wij overwinnen niet omdat onze zaak zoo goed gaat. Maar we overwinnen omdat God overwint. En wij zijn van Christus, en Christus is Godes. En dus overwinnen wij door Christus met Christus.

Zie, dat is het geheim van de hope op de uiteindelijke zege, dat er is het besef van een levenden en mystieken band met onzen Zaligmaker.

Maar nu komt het zware.

We leven zoo druk en zoo snel. De indrukken vliegen aan ons voorbij. Onze tijd belooft, geeft, doet verliezen, maakt arm, belooft opnieuw, verschaft rijkdom... in een tempo, dat niet is bij te houden. Wij hebben het wachten verlerd. Wachten — tien minuten op een tram — betekent een „ingezonden stuk“ in de courant. Wachten — een kwartier op een vriend — 't betekent veronderstellen, dat hij niet meer komt. We zijn in ons leven zoo ongeduldig geworden.

De snelle wisseling van de indrukken, de vlugge opeenvolging van de emoties, ze betekenen, dat we zoo weinig rust vinden voor onzen geest, dat we zoo weinig stil kunnen zijn. Dat we zoo moeilijk er toe kunnen komen, naar binnen te zien. Dat we ons zoo weinig rekenschap geven van wat daar is als een verstild plantje, dat heimwee heeft naar verzorging: ons arme hart.

Wanneer wij moesten gaan zorgen, dan ging het zeker verkeerd.

Maar over ons hart waakt God.

En Hij komt met Zijn prediking van genade; met zijn Kerstfeest-prediking, waardoor Hij ons wil opheffen naar omhoog. God opent den Hemel, en onder open Hemel zullen we mogen vertoeven.

Maar daar, onder open Hemel is geen plaats voor het druk gedoe van velelei beslommeringen. Daar is geen plaats voor het moeizaam arbeiden voor onszelf. Daar is het Licht, en worden wij doorlicht tot binnen in onze ziel. Daar valt het onbetekenende van onze belangen en onze

kleine daden onmiddellijk op.

God vraagt de aandacht... voor Zijn werk.

En wanneer ons straks de verkondiging geworden zal: „Ziet ik verkondig u groote blijdschap“, dan hebben wij gekleed te zijn in het feestkleed. Dat wil zeggen: onze ziel heeft te zijn in dien toestand, dat ze dat woord: „blijdschap“ verstaat.

De moeder, die wacht op haar zoon, die uit den stormnacht niet is teruggekeerd, kan een boodschap over „blijdschap“ maar op één wijze uitleggen. De vader, die worstelt aan het ziekbed van zijn kind, verstaat maar in één opzicht, wat „blijde boodschap“ is.

Maar nu verwacht Kerstfeest van ons, dat ook wij in die zielshouding Kerstfeest zullen wachten, dat we dat woord: „blijdschap“, onmiddellijk verstaan.

En dat verstaan is daar, waar de ziele hegeerig is, om te hooren de blijmare, dat Jezus geboren is; dat God in menschen een welbehagen heeft.

Daar toch is de prediking, dat Christus tot ons komt, en dat wij tot Hem mogen komen. En het is immers aan die innige gemeenschap met onzen Jezus, dat onze ziel behoefte heeft.

Maar zal Kerstmis ons nu in die feestelijke houding vinden, dan moeten we leeren wachten. Zoo licht nemen wij jegenus God de houding aan van: dit is toevallig goed — of: dat is toevallig voor mij niet geschikt.

We gaan dan niet wachten, maar afwachten. Eens afwachten, of we 'n zegen zullen ontvangen. En treft het dan... dan zijn we tot tranen bewogen misschien. Maar zoo niet... dan gaan we na het feest weer verder... „gezellige“ dagen geweest!

Dat is niet de houding der liefde. Dat is niet de daad des geloofs.

De jongeling wacht niet „af“ of hij de jonkvrouw van zijn hart ook ontmoet... terwijl hij rustig zijn gang gaat. Neen hij wacht haar op de plaats waar zij haar komst aankondigde.

En de moeder, die gelooft in de terugkomst van haar afgedwaald kind, wacht niet af wat er komen zal, en ze laat haar huis niet — 't valt-zoo-'t valt — onverzorgd, neen, ze wacht en zorgt, dat ze elken dag het bed van haar kind gespreid en zijn kleeren klaar heeft.

En juist dat wachten nu hebben we verlerd. Desnoods kunnen we nog even stil zijn in de drukte rondom ons.

Doch dat „stil“ zijn is dan vaak een droomen, een wegdroomen in telkens nieuwe plannen, telkens nieuwe idealen.

Maar wachten is geen droomen. In den droom is het zich laten glijden, al maar verder, onbetengeld. In het wachten is de spanning; in het wachten is de beteugeling van onze wilde fantasie; daar is het vaste punt, waarheen we uitzien, daar is de strenge tucht over onze blikken, die zonden willen afdwalen.

En zoo is er in het wachten het element van de gehoorzaamheid naast dat van de begeerte der liefde.

Advent-vieren is wachten op Christus' komst. Maar dat is dus ook gehoorzaam zijn aan den eisch der liefde.

Zullen wij een kerstzegen ontvangen, dan hebben wij den komenden Christus ootmoedig te vragen: „Hoe wilt Gij zij ontvangen?“ Niet: „hoe is 't ons het gemakkelijkst U te ontvangen?“

Zelftucht, tucht over heel ons leven, is de eisch van Advent.

Ook hierin zondigt Gods volk niet ongestraft. Er moet bij ons zijn een ootmoedig ons buigen naar den troon van den Allerhoogste, opdat wij Zijn zegen over ons ontvangen.

Maar dat buigen zegt toch ook: „Heere wij willen gehoorzamen“.

Gehoorzamen aan Uw wet; aan Uw eisch voor

gezin en familie; voor kerk en staat; voor maatschappij en vriendenkring.

We zullen zuiveren ons leven...

Maar dan weten we het: zoo „Advent“-vieren, we kunnen het niet.

Want we vinden deze wel in onze leden: „als we het goede willen doen, dan ligt het kwade ons bij“.

Doch dan rijst ons gebed: „Heere volbreng Uwe kracht in onze zwakheid“.

„Tooi ons zelf met het kleed, waarin we aan Uw kribbe mogen staan, o onze Heiland...“

En zoo wordt in het staan naar gehoorzaamheid ook onze liefde openbaar.

Want in het koninkrijk Gods zijn liefde en gehoorzaamheid, liefdebetoen en tucht, ten nauwste met elkaar vergroeid. Religie zonder eisch, godsdienst zonder beslistheid, wet en gehoorzaamheid is iets anders dan de dienst van onzen God, zooals Hijzelf die vraagt, en door Zijn Woord en Geest wil leeren.

Dat merkt Gods volk ook in het eigen leven.

Waar ongehoorzaamheid is, waar het gehoorzamen om Christus' wille ontbreekt, daar wordt de rust in het hart gemist. En onze God zal op Kerstmis komen met Zijn zegen. Maar ook hier is Hij de God „die door de vlakke velden rijdt“.

Zoo moet er dan in ons leven veel „opgeruimd“ worden. En we mogen veel opruimen — omdat God ons veel wil zegenen...

Opdat we het zouden leeren zeggen:

„O hoe groot is Uw goed!...“

Kerstmis zal ons vinden rond Bethlehem's kribbe. Zijn wij bereid om daar te staan?

Zullen we 't kunnen zeggen: „Heere — wij hebben gewacht...?“

Dan zal ons het licht opgaan.

Daar is in het Oosten een wonder gebruik. In een dorp in een diep dal tusschen twee rotsen woont een geslacht, dat de eeuwen door van ouder op kind vertelde, dat er „lichtbruiden“ zouden zijn in het daldorp, zoolang er jonkvrouwen waren, die waken en wachten konden. Daarom gaat menigmaal een jonge vrouw uit het dorp in den stillen avond naar de rotspunt ten westen van het dorpken. En dan waakt ze daarboven onder Gods sterren den donkeren nacht door. Ze wacht de zon. Tot 's morgens 't licht gaat gloren. Dan gaat ze staan rechtop in haar volle lengte. Daar breekt d'eerste roze zonnestraal door den morgen-nevel heen; en de jonkvrouw wordt overgoten van gouden glans. Beneden in 't dal is de zon nog niet. Maar daarboven zien de dorpelingen de jonkvrouw in het licht... en er gaat een jubel op: „een bruid des lichts“.

Zoo is de gemeente van Christus. Zij moet waken in den nacht. De sterren der hope schitteren. Maar ze wacht; ze wacht haar Zon; ze wacht het Einde. Maar tot het Einde er is, leeft ze in Hem, die telkens weer opgaat als het begin van het Einde. Ze wacht in den nacht van deze wereld. En als ze wacht... trouw wacht... dan gaat op Kerstmis haar Zon op. De Zon der gerechtigheid. Ze baadt zich in het licht.

„De bruid des lichts!“

J. W.

UIT DE SCHRIFT.

Waarbu...?

En Zacharias zeide tot den engel: Waarbu zal ik dat weten?... en zie, zij zult zwijgen en niet kunnen spreken tot op den dag dat deze dingen geschied zullen zijn.

Luce. 1:18a en 20a.

Zacharias heeft de prediking gehoord van de belofte Gods.

Vierhonderd jaar had God gezwegen. Nu geeft Hij opeens het volle licht. Zoo zijn Gods wegen. Hij komt op Zijn tijd. Hij weet, wanneer de nacht